

Elias - Bilang Labing-isa

Ang Unang Kamalian

Jeff Pippenger

2023-10-15

Ang paghihimagsik ng gintong guya ni Aaron sa pasimula ng sinaunang Israel ay, ayon sa propesiya, tumutugma sa paghihimagsik ni Jeroboam sa pasimula ng sampung lipi ng hilagang kaharian ng Efraim. Ang mga banal na kasaysayang ito ay sumasagisag sa paghihimagsik ng Adventismo noong 1863.

Walang duda’y may iba pang mga saksi hinggil sa 1863, subalit sina Aaron at Haring Jeroboam ay nagsisilbing mga saksi na sumasapin sa ibabaw ng kasaysayan ng 1863, at ang lahat ng mga kasaysayang iyon ay naglalarawan sa kilusan ng isandaang apatnapu’t apat na libo, na siyang Protestanteng sungay, hindi lamang sa mga huling araw ng ikaanim na kaharian ng biblikal na propesiya, kundi hanggang sa pagsasara ng panahon ng probasyon. Tinatalakay din ng mga kasaysayang iyon ang kaparis na kasaysayan ng Republikanong sungay sa ikaanim na kaharian.

Sa pangkalahatan, napakahirap tanggapin ang katotohanang ito para sa mga naniniwalang ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ang nalalabing bayan ng Diyos sa wakas ng sanlibutan. Ang paniniwalang iyon ang una nating pagkakamali. Walang batayang biblikal na ang iglesia sa Laodicea ang kumakatawan sa bayang itinataas bilang watawat sa panahon ng krisis ng batas sa Linggo. Ang una nating pagkakamali ay ang pagtanggap sa maling palagay na gayon nga ito. Ang bayang itinataas bilang watawat sa wakas ng sanlibutan ay binubuo ng mga pinalayas ng mga kasapi ng sinagoga ni Satanas.

At siya’y magtitindig ng watawat sa mga bansa, at pipisanin ang mga itinapon ng Israel, at titipunin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng lupa. Isaias 11:12.

Ang mga Adventistang Laodiceano ang nagpapalayas sa mga nakatakandang maging watawat.

Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, kayong nanginginig sa kaniyang salita; ang inyong mga kapatid na napoot sa inyo, na itinakwil kayo dahil sa aking pangalan, ay nagsabi, “Luwalhatiin nawa ang Panginoon”; ngunit siya’y magpapakita sa inyong kagalakan, at sila’y malalagay sa kahihyan. Isaias 66:5.

Ang mga nagsisilbing watawat ay itinatakwil dahil sa "pangalan" ni Cristo. Ang pangalang nagbubunga ng poot ay ang Alfa at Omega, sapagkat ang simulain ng Alfa at Omega ang siyang malinaw na nagpapakilala kung sino ang kinakatawan ng iglesiang Seventh-day Adventist sa propesiya ng Bibliya. Ang talinghaga ng sampung dalaga ay kumakatawan sa Adventismo.

Ang talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo 25 ay naglalarawan din ng karanasan ng sambayanang Adventista. *The Great Controversy*, 393.

Ang talinghaga ay natupad sa pasimula ng Adventismo, at muli itong natutupad ayon sa mismong titik sa katapusan.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Ang mga hangal na dalaga na nagigising at napagtatanto na wala silang langis ay ang mga taga-Laodicea.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Ang pakikibaka ng mga dalagang matalino, na kinakatawan din ng iglesia sa Filadelfia, ay laban sa isang iglesia na nag-aangking sila’y mga Judio, ngunit hindi naman.

Narito, yaong mula sa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila’y mga Hudyo, at hindi naman, kundi nagsisinungaling; narito, gagawin kong pumarito sila at sumamba sa harap ng iyong mga paa, at maalaman nila na inibig kita. Apocalipsis 3:9.

Tinalakay ni Kapatid na White ang talatang ito sa pinakaunang publikasyon pagkaraan ng Dakilang Pagkakadismaya.

"Iniisip mo na ang mga sumasamba sa harap ng mga paa ng banal, (Apocalipsis 3:9), sa wakas ay maliligtas. Dito kailangan kong sumalungat sa iyo; sapagkat ipinakita sa akin ng Diyos na ang uring ito ay mga nag-aangking Adventista, na tumalikod, at 'muling ipinapako sa krus sa ganang sarili ang Anak ng Diyos, at inilalagay Siya sa hayag na kahihyan.' At sa 'oras ng tukso,' na darating pa, upang ilantad ang tunay na pagkatao ng bawat isa, malalaman nila na sila ay napahamak na magpakailanman; at, nilamon ng matinding pighati ng espiritu, sila'y yuyukod sa mga paa ng banal." Word to the Little Flock, 12.

Sa Kabanata Lima ng Isaias, unang nabanggit ang awit ng ubasan, na kinalaunan ay ginamit ni Kristo.

Ngayo’y aawit ako para sa aking minamahal, isang awit ng aking minamahal tungkol sa kaniyang ubasan. Ang aking minamahal ay may ubasan sa isang burol na lubhang mabunga; at binakuran niya iyon, at inalis ang mga bato roon, at tinamnan niya iyon ng pinakamainam na punong-ubas, at nagtayo siya ng isang moog sa gitna nito, at gumawa rin ng pisaan ng ubas doon; at naghintay siya na ito’y magbunga ng ubas, ngunit ligaw na ubas ang ibinunga. At ngayon, O mga nananahan sa Jerusalem, at mga lalaki ng Juda, ipinamamanhik ko sa inyo: hatulan ninyo sa pagitan ko at ng aking ubasan. Ano pa ang maaaring gawin sa aking ubasan na hindi ko nagawa rito? Bakit nga, nang ako’y naghintay na ito’y magbunga ng ubas, ligaw na ubas ang ibinunga? Isaias 5:1-4.

Ang talinghaga, maging sa Lumang Tipan man o sa Bagong Tipan, ay nagpapakilala na ang Iglesia ng Diyos ay itinatakwil ng Diyos dahil sa kanilang pagtanggap magbunga ng mga bungang sila’y itinindig upang ibunga. Sa Isaias 5, sa pagtatapos ng talinghaga, tinukoy ang parusa sa ubasan, kasabay ng pangako na itataas ang isang watawat sa mga bansa. Malinaw na ang ubasan ay hindi

ang watawat.

Kaya't ang poot ng Panginoon ay nag-alab laban sa kaniyang bayan, at iniunat niya ang kaniyang kamay laban sa kanila at hinampas sila; at nagsipanginig ang mga burol, at ang kanilang mga bangkay ay napira-piraso sa gitna ng mga lansangan. Sa kabila ng lahat ng ito, ang kaniyang poot ay hindi napawi, kundi ang kaniyang kamay ay nakaunat pa rin. At magtataas siya ng watawat sa mga bansang mula sa malayo, at sisipol siya sa kanila mula sa mga dulo ng lupa; at, narito, sila'y darating nang buong bilis. Isaia 5:25, 26.

Nang maglaon, nang inawit ni Jesus ang awiting iyon bilang isang talinghaga, ang Kaniyang konklusyon ay gayon ding mapagpasiya.

Pakinggan ninyo ang isa pang talinghaga: May isang puno ng sambahayan na nagtanim ng ubasan, at binakuran niya iyon sa palibot, at naghukay doon ng pisaan ng ubas, at nagtayo ng isang moog, at ipinaupa niya iyon sa mga magsasaka, at nagtungo siya sa isang malayong lupain. At nang malapit na ang panahon ng bunga, sinugo niya ang kaniyang mga alipin sa mga magsasaka, upang tanggapin ang mga bunga nito. At dinakip ng mga magsasaka ang kaniyang mga alipin, at hinampas ang isa, at pinatay ang isa, at binato ang isa. Muli, nagsugo siya ng iba pang mga alipin, na higit kaysa sa una; at gayon din ang ginawa nila sa mga yaon. Datapuwa't sa kahuli-hulihan ay sinugo niya sa kanila ang kaniyang anak, na sinasabi, Igagalang nila ang aking anak. Datapuwa't nang makita ng mga magsasaka ang anak, sinabi nila sa isa't isa, Ito ang tagapagmana; halikayo, patayin natin siya, at ariin natin ang kaniyang mana. At siya'y kanilang dinakip, at itinapon sa labas ng ubasan, at pinatay siya. Kaya nga, pagdating ng panginoon ng ubasan, ano ang gagawin niya sa mga magsasakang yaon? Sinabi nila sa kaniya, Lulupigin niya nang lubha ang mga tampalasang iyan, at ipauupa niya ang kaniyang ubasan sa ibang mga magsasaka, na magbabalik sa kaniya ng mga bunga sa kanilang kapanahunan. Sinabi sa kanila ni Jesus, Kailanman baga'y hindi ninyo nabasa sa mga kasulatan, Ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging batong panulukan; ito'y gawa ng Panginoon, at kagila-gilalas sa ating mga mata? Kaya't sinasabi ko sa inyo, Aalisin sa inyo ang kaharian ng Diyos, at ibibigay ito sa isang bansang nagkakabunga ng mga bunga nito. At ang sinumang mabuwal sa ibabaw ng batong ito ay madudurog; datapuwa't sinumang malagpakan nito, ay kaniyang pagigipusin na parang alabok. At nang marinig ng mga punong saserdote at ng mga Fariseo ang kaniyang mga talinghaga, napagwari nilang tungkol sa kanila ang kaniyang sinasalita. Mateo 21:33-45.

Ang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano ay hindi ang watawat na itinatanghal. Ang ubasan sa mga huling araw na itinatipo ng sinaunang Israel ay ang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw na Laodiceano, ngunit magkakaroon ng isang bansa na magluluwal ng bungang karapat-dapat na matawag na mga unang bunga, na siyang isandaang apatnapu't apat na libo.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Bilang isang estandarte, gagamitin sila ng Panginoon ng Sambahayan upang tipunin ang pangwakas na ani. Ang Laodiceang Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw ang ubasan na itinakwil ang batong-saligan ng pitong panahon ni Moises. Mula roon ay naging isang tuluy-tuloy na pagbaba tungo sa lalo't lalong kadiliman. Ang estandarte ay magiging "isang ugat ni Jesse." Ang ugat ni Jesse, o si David, ay kumakatawan sa pinakahuling katotohanang iniharap ni Jesus sa mga Judiong mapagtalo sa loob ng Kanyang kasaysayan. Ito ay isang sagisag ng prinsipyong Alfa at Omega, na ayaw unawain ng mga hindi tapat na katiwala sa ubasan ng kapwa sinauna at makabagong Israel.

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang ugat ni Jesse, na tatayo na pinakabandila ng mga bayan; sa kaniya magsisihanap ang mga Hentil; at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati. Isaias 11:10.

Si Kapatid na White at si James White ay malinaw na tinukoy na pagsapit ng 1856 ang kilusan ay nasa kalagayang Laodicea; kaya kailan niya itinuro na kailanman ay tinanggap nito ang mensahe para sa mga taga-Laodicea? Kailanman ay hindi. Ang una nating pagkakamali ay ang pagtanggap sa pahayag na ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay naging isang matagumpay na iglesia sa pagdaloy ng kasaysayan nito. Ang kabaligtaran ang totoo. Kung tatanggapin natin ang unang maling palagay na iyon, mapipiringan ang ating mga mata sa mga propetikong katotohanang nagtuturo ng kabaligtaran. Halimbawa, paulit-ulit na itinuturo ni Kapatid na White na ang kasaysayan ng sinaunang literal na Israel ay naglalarawan sa karanasan at kasaysayan ng makabagong espirituwal na Israel. Madalas, kapag tinutukoy niya ang sinaunang Israel bilang huwaran para sa makabagong Israel, kasabay niyang sinisipi ang klasikong pahayag ng Apostol Pablo hinggil sa gayunding katotohanan.

Ngayon, ang lahat ng mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at nasusulat ang mga ito sa ating ikapaalaala, sapagkat sa atin dumating ang mga wakas ng sanlibutan. 1 Corinto 10:11.

Sa talatang labing-isa, si Apostol Pablo ay nagbubuod ng naunang sampung talata.

Bukod dito, mga kapatid, hindi ko nais na hindi ninyo malaman na ang lahat ng ating mga ninuno ay nasa ilalim ng ulap, at ang lahat ay dumaaan sa dagat; at silang lahat ay binautismuhan kay Moises sa ulap at sa dagat; at silang lahat ay kumain ng iisang pagkaing espirituwal; at silang lahat ay uminom ng iisang inuming espirituwal; sapagkat uminom sila mula sa batong espirituwal na sumusunod sa kanila; at ang batong yaon ay si Cristo. Subalit sa marami sa kanila ay hindi nalugod ang Diyos; sapagkat sila'y ibinuwal sa ilang. Ngayon, ang mga bagay na ito ay naging mga halimbawa para sa atin, upang huwag tayong magnasa ng masasamang mga bagay, gaya rin ng kanilang pagnanasa. Huwag din kayong maging mga sumasamba sa mga diyos-diyosan, gaya ng ilan sa kanila; gaya ng nasusulat, Umupo ang bayan upang kumain at uminom, at tumindig upang maglaro. Ni huwag tayong makiapid, gaya ng ilan sa kanila na nakiapid, at sa isang araw ay nabuwal ang dalawampu't tatlong libo. Ni huwag nating tuksuhin si Cristo, gaya rin ng ilan sa kanila na nanukso, at sila'y nilipol ng mga ahas. Ni huwag kayong magbulung-bulungan, gaya rin ng ilan sa kanila na nagbulung-bulungan, at sila'y nilipol ng mamumuksa. 1 Corinto 10:1-10.

Hindi ginagamit nina Pablo at Sister White ang sinaunang Israel bilang halimbawa ng isang bayang matagumpay at matuwid. Bagkus, kabaligtaran ang totoo. Binubuod ni Pablo ang unang sampung talata sa talatang ikalabing-isa, at pagkatapos, sa susunod na talata, ipinahahayag niya ang aral na marapat iparating ng kasaysayan ng sinaunang Israel sa mga makakakita.

Kaya nga, ang nag-aakalang siya'y nakatayo ay mag-ingat, baka siya'y mabuwal. 1 Corinto 10:12.

Ang Sinaunang Israel ay nagbibigay ng halimbawa ng isang bayang tinawag ng Diyos, pinamunuan ng Diyos, tumupad sa mga propesiya ng Diyos, at sa bawat hakbang ay naghihimagsik laban sa Diyos, at sa wakas ay ipinako sa krus ang Maylalang ng langit at lupa! Walang pag-aatubili ang mga Adventista na aminin ang mga katotohanang ito tungkol sa sinaunang Israel, ngunit bihira nilang hayaang tumagos ang nilalayong babala sa kanilang Laodiceang pagkabulag. Maaari nilang sipiin ang mga talata kung saan tinutukoy ni Sister White ang iglesya bilang balintataw ng mata ng Diyos, at tunay nga iyon, ngunit ang pag-ibig ng Diyos sa Kaniyang bayan ay hindi naglalagay ng tabing sa kanilang tunay na kalagayan. Yaong mga minamahal Niya ay sinasaway at pinarurusahan Niya. Bagaman ang iglesya ng Diyos ay ang balintataw ng mata ng Diyos, lubhang malinaw na ibinuod ni Jesus ang Kaniyang kaugnayan sa balintataw na iyon, ang Kaniyang balintataw.

O Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta at binabato ang mga sinugo sa iyo; makailang-ulit kong ninais na tipunin ang iyong mga anak, gaya ng inahing manok na tinitipon ang kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at hindi ninyo ibig! Narito, ang inyong bahay ay iniwan sa inyo na tiwangwang; at katotohanang sinasabi ko sa inyo, hindi ninyo ako makikita hanggang sa dumating ang panahon na inyong sasabihin, Pinagpala ang dumarating sa pangalan ng Panginoon. Lucas 13:34, 35.

Dapat itanong ang mga ito: “Tunay bang inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula? Totoo bang inilalarawan ng sinaunang Israel ang makabagong Israel?” Ang suliranin ng sinaunang Israel sa kabuuan ng kanilang kasaysayan ay ito: pinaniniwalaan nila na ang kanilang pamana at lahi ang nagpapatunay na sila'y bayan ng Diyos, at kaya't hindi sila maaaring maging anupaman, kundi bayan ng Diyos. Kaya noong panahon ni Jeremias, ipinahayag nila na sila ang templo ng Panginoon.

Ang salitang dumating kay Jeremias mula sa Panginoon, na nagsasabi: Tumayo ka sa pintuang-daan ng bahay ng Panginoon, at ipahayag mo roon ang salitang ito, at sabihin mo, Pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong lahat na taga-Juda, na pumapasok sa mga pintuang-daan na ito upang sumamba sa Panginoon. Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ang Diyos ng Israel, Ituwid ninyo ang inyong mga lakad at ang inyong mga gawa, at patatahanin ko kayo sa dakong ito. Huwag kayong magtiwala sa mga salitang kabulaanan, na nagsasabi, Ang templo ng Panginoon, Ang templo ng Panginoon, Ang templo ng Panginoon, ang mga ito. Jeremias 7:1-4.

Ang mismong maling akalang ito ay binigyang-diin din ni Juan Bautista.

At sila'y bininyagan niya sa Ilog Jordan, na ipinahahayag ang kanilang mga kasalanan. Ngunit nang makita niyang maraming Fariseo at Saduceo ang dumarating sa kaniyang bautismo, sinabi niya sa kanila, O kayong lahi ng mga ulupong, sino ang nagbabala sa inyo upang tumakas sa galit na darating? Kaya't magbunga nga kayo ng mga bungang karapat-dapat sa pagsisisi; at huwag ninyong ipalagay na masasabi ninyo sa inyong sarili, Si Abraham ang aming ama; sapagkat sinasabi ko sa inyo, na kaya ng Diyos na mula sa mga batong ito ay magbangon ng mga anak ni Abraham. At ngayo'y nakalagay na ang palakol sa ugat ng mga punongkahoy; kaya't bawat punongkahoy na hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay pinuputol at inihahagis sa apoy. Mateo 3:6-10.

Ang mismong maling pagkaunawa sa loob ng Adventismo, na sinasagisag ng pariralang "Kami ang Templo ng Panginoon" at ng pananalitang tayo ay espirituwal na "binhi" ni Abraham, ay ang pangunahing manipestasyon ng pagkabalug ng Laodicea.

Ipinadadala ng Diyos ang Kaniyang mga sugo upang ipabatid sa Kaniyang bayan kung ano ang nararapat nilang maging at gawin upang sundin ang Kaniyang mga kautusan ng katuwiran, na kung isagawa ng isang tao, siya'y mabubuhay din sa mga iyon. Sila ay nararapat na ibigin ang Diyos nang higit sa lahat, na huwag silang magkaroon ng ibang mga diyos sa Kaniyang harapan; at ibigin ang kanilang kapwa gaya ng kanilang sarili, na gawin nila sa kaniya ang nais nilang gawin niya sa kanila.

Ni isang kudlit ng banal na kautusan ng Diyos ay hindi dapat ituring nang magaan o lapastanganin. Ang mga lumalabag sa isang 'Ganito ang sabi ng Panginoon' ay nakatindig sa ilalim ng watawat ng prinsipeng kadiliman, na nagrebelde laban sa kanilang Maylalang at Manunubos. Inaangkin nila ang mga pangakong ibinigay sa mga masunurin, na sinasabi, 'Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon ay kami,' samantalang nilalapastangan nila ang Diyos sa pamamagitan ng maling paglalarawan sa Kaniyang likas, sa paggawa ng mismong mga bagay na sinabi Niyang huwag nilang gawin. Nagtatatag sila ng isang pamantayang hindi ibinigay ng Diyos. Nakapanlilinlang ang kanilang halimbawa, at nakapagpapasama ang kanilang impluwensiya. Hindi sila mga ilaw sa sanlibutan, sapagkat hindi nila sinusunod ang mga simulain ng katuwiran.

Walang higit na pagtataksil sa Diyos na maipakikita ng mga tao kaysa sa pagwawalang-bahala sa liwanag na ipinapadala Niya sa kanila. Ang mga gumagawa nito ay nililigaw ang mga mangmang, sapagkat naglalagay sila ng mga huwad na palatandaan sa landas. Patuloy nilang binabaluktot ang mga dalisay na simulain. . . .

"Sa mga salita ng Banal na Kasulatan, malinaw na sinasabi sa atin kung bakit sumapit ang pagkatiwangwang sa bansang Hudyo. Taglay nila ang dakilang liwanag, saganang mga pagpapala, at kamangha-manghang kasaganaan. Ngunit napatunayang hindi sila tapat sa ipinagkatiwalang tungkulin. Hindi nila tapat na inalagaan ang ubasan ng Panginoon, ni inihandog sa Kanya ang mga bunga nito. Kumilos sila na para bang walang Diyos, kaya't sumapit sa kanila ang kapahamakan." Manuscript Releases, volume 14, 343-345.

Ang Israel ay naniwala na, sapagkat sila'y hinirang ng Diyos sa pasimula ng kanilang kasaysayan, sila'y laging mananatiling Kanyang bayang hinirang. Lalong masama, naniwala rin sila na,

sapagkat sila ang Kanyang bayang hinirang, pararangalan Niya sila, sa kabila ng katotohanang tumatanggi silang parangalan Siya. Ayon sa propesiya, sila ang Kanyang bayang hinirang, hanggang sa sila'y hiniwalayan, ngunit kailanman ay hindi sila naging bayang ninanais ng Diyos na maging sila. Ang katuwiran ng bayang hinirang ay hindi nasusukat sa kung sino ang inaakala nilang sila. Ang sinaunang Israel ang pangunahing halimbawa ng iglesya ng Seventh-day Adventist, ngunit kapag tinatanggap ang maling palagay na sila ang kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo sa wakas ng sanlibutan, nahahayag ang pagkabalag ng Laodicea, gaya ng pagkabalag ng sinaunang Israel. Ang Adventismo ay naniniwala at nagtuturo na sila ang nalabing bayan ng Diyos sa wakas ng sanlibutan, sa kabila ng malinaw na ebidensiyang sumasalungat dito.

Habang lalo tayong lumalapit sa pagsasara ng probasyon, lalong dapat maging mabigat at tuwiran ang mensahe para sa bayang Laodicea. Kung ang maling saligang iyon ay hindi isinasantabi alang-alang sa katotohanan, kung gayon ang mga halimbawa nina Aaron, Jeroboam, at 1863 ay itinatago sa ilalim ng balabal ng tradisyon at kaugalian. Napakalapit na tayo sa pagsasara ng probasyon upang magkubli pa sa ilalim ng gayong balabal.

At ito ang kahalutalan: na ang liwanag ay naparito sa sanlibutan, at ang mga tao ay higit na inibig ang kadiliman kaysa sa liwanag, sapagkat masasama ang kanilang mga gawa. Sapagkat ang bawat gumagawa ng masama ay napopoot sa liwanag, at hindi lumalapit sa liwanag, upang ang kaniyang mga gawa ay huwag masisi. Juan 3:19, 20.

Ang kasaysayan ng mga apostasya ng Adventismo ay nasusubaybayan sa makahulang Salita ng Diyos. Ito ay isang makahulang realidad. Ang unang patunay nito ay ang sinaunang Israel. Ang sinaunang Israel ay isang kasaysayan ng tuluy-tuloy at papatinding apostasya, ngunit itinaturo ng Bibliya at ng Espiritu ng Propesiya na ang sinaunang Israel ay nagsisilbing tipo ng makabagong Israel. Kalungkot-lungkot man ito, hindi kailanman naging higit na mahalaga na maunawaan ang katotohanang ito kaysa sa kasalukuyang panahong ito. Ang inaalisan ng tatak sa pamamagitan ng Pahayag ni Jesucristo ay ang katotohanang ang kasaysayan ng Adventismo bilang Protestanteng sungay ay tumatakbong kahanay sa kasaysayan ng Republikanong sungay. Ang dalawang sungay ay nagbibigay ng ikalawang saksi sa isa't isa, at ang pagtanggap makita nang wasto ang isa sa mga saksi ay sabay ring humahadlang sa pagkilala sa kabilang saksi.

Ang mga linya nina Aaron at Jeroboam, at ang linyang 1863, ay tumutukoy sa pasimula ng makabagong espirituwal na Israel, at sa gayon ay tinutukoy din nila ang pasimula ng Republikanong sungay. Ang mensahe ng ikatlong anghel ay isang babala laban sa pagtanggap ng tatak ng halimaw. Ang Estados Unidos ang unang magpapatibay ng isang Batas-Linggo, at pagkatapos ay pipilitin nito ang buong sanlibutan na gawin din iyon.

"Ang mga bansang banyaga ay susunod sa huwaran ng Estados Unidos. Bagaman siya ang nangunguna, gayunma'y darating ang gayunding krisis sa ating mga tao sa lahat ng dako ng sanlibutan." Testimonies, tomo 6, 395.

Ang mga propetikong katotohanang may kaugnayan sa krisis ng batas ng Linggo ay hindi maihihiwalay sa gawain ng Estados Unidos. Ang hayop na mula sa lupa sa Apocalipsis labintatlo ang ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya, na naghahari sa loob ng pitumpung taong

propetiko ayon sa Isaias dalawampu't tatlo. Ang hayop na mula sa lupa ang may dalawang sungay. Ang mga katotohanang may kinalaman sa ugnayan ng dalawang sungay na iyon ay ngayo'y inaalisan ng selyo, subalit tanging sa mga pumipiling unawain na si Jesus ang nagsasakatuparan ng pag-aalis ng selyo sa Apocalipsis ni Jesucristo sa pamamagitan ng paggamit sa pasimula ng isang bagay upang ilarawan ang wakas nito.

Nagsimula ang Estados Unidos bilang ikaanim na kaharian sa propesiya ng Biblia noong 1798, at sa loob ng susunod na animnapu't limang taon, ang dalawang sungay na maglalakbay nang magkasama sa kasaysayan ay inilagay sa isang balangkas na maaaring makilala, ngunit sa mga handang makakita lamang. Ang animnapu't limang taon na itinakda sa Isaias kabanata pito ay nagsimula noong 742 BK at nagtapos noong 677 BK. Mula noong 1798 hanggang 1863, ang mga taong iyon ay inulit. Ang animnapu't limang taong iyon ay tumutukoy sa isang proseso ng krisis sa dalawang sungay.

Pagsapit ng 1863, natapos na ang panimulang yugto ng propetikong "mga araw ng isang hari" ng Isaias dalawampu't tatlo, at sa gayon ay naitatag ang mga propetikong palatandaan ng pangwakas na yugto ng "mga araw ng isang hari." Ang pagwawakas ng simbolikong pitumpu ng Isaias dalawampu't tatlo ay inilalarawan ng unang animnapu't limang taon. Mula 1863 hanggang sa panahon ng wakas noong 1989 ang panahon ng iglesiang Adventista ng Laodicea, na nagbuhat sa kilusang Millerite at nagwawakas sa kilusan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Upang maunawaan ang yugto sa wakas, kailangan nating maunawaan ang yugto sa pasimula. Hindi ito magawa ng Adventismo, sapagkat ang pasimula nito ay tinandaan ng pagtanggap nito sa panunumpa ni Moises, na siyang tumutukoy sa mismong animnapu't limang taon na kumakatawan sa pasimula at pagwawakas ng Adventismo at ng Estados Unidos.

Dahil dito, at ito'y isang dahilan na lubhang mahalaga, nagsikap ang artikulong ito na patunayan ang isang pangpropesiyang katotohanan na ngayo'y inaalisan ng selyo ng Leon ng lipi ni Juda. Ang katotohanan ay ito: kung hindi ka handang kilalanin na ang Seventh-day Adventist Church ay palagi nang nasa kalagayang Laodiceano, kung gayon ay lohikal na hindi mo kayang wastong hatiin ang kasaysayan ng Adventismo; at kung hindi mo nagagawang wastong hatiin ang kasaysayan ng Adventismo, hindi mo rin kayang wastong tukuyin ang sungay ng Republikanismo.

Sapagkat kung, pagkatapos na sila'y nakatakas sa mga karumihan ng sanlibutan sa pamamagitan ng pagkakilala sa Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo, ay muli silang nasilo roon at nadaig, ang huling kalagayan nila ay lalong masama kaysa sa pasimula. Sapagkat lalong mabuti pa sana sa kanila na hindi nakilala ang daan ng katuwiran, kaysa, pagkatapos nilang makilala ito, ay tumalikod mula sa banal na utos na ibinigay sa kanila. Ngunit nangyari sa kanila ayon sa tunay na kawikaan: "Ang aso ay nagbalik sa sarili nitong suka; at ang inahing baboy na nahugasan ay sa kaniyang paglublob sa putikan." 2 Pedro 2:20-22.